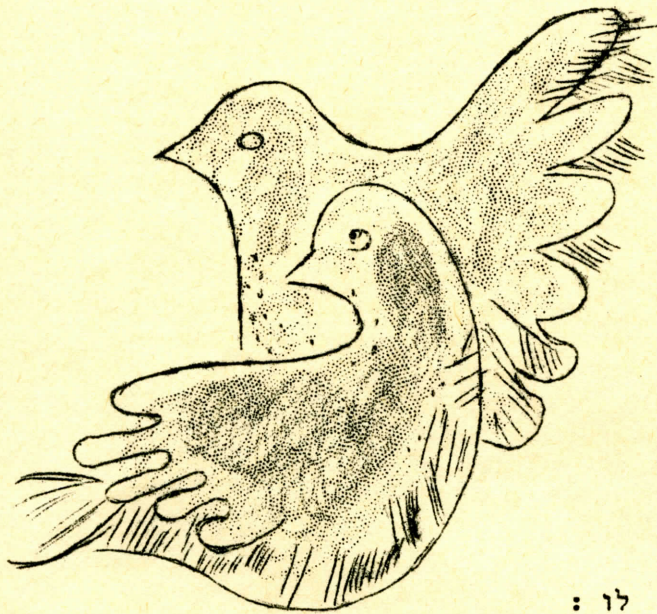

דברי הכפר

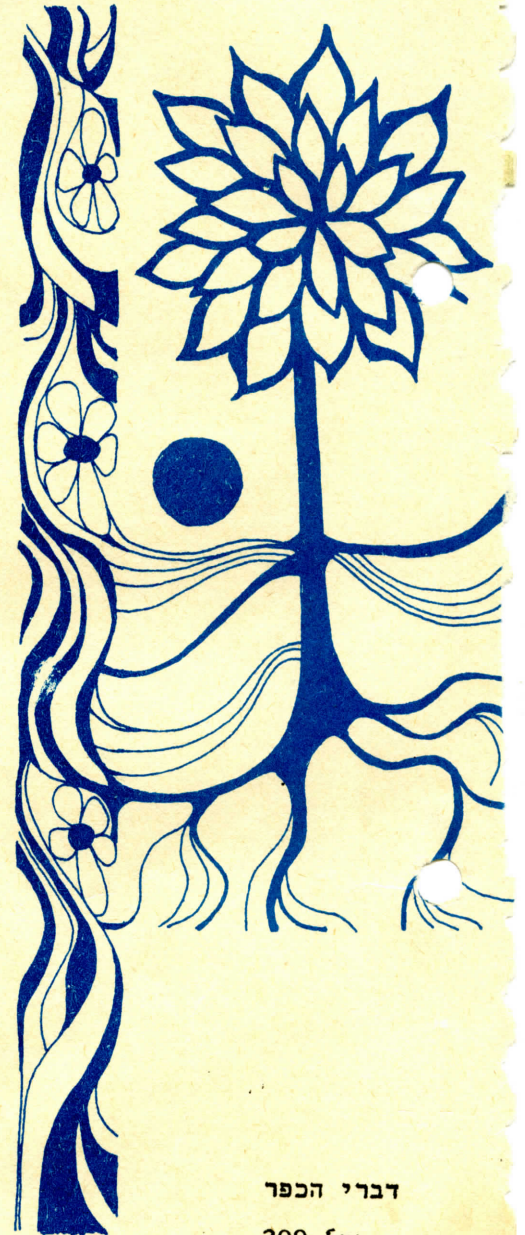
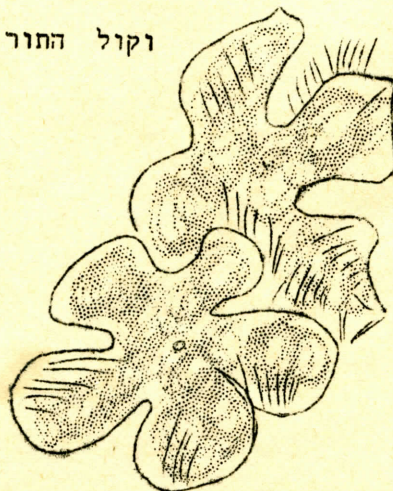
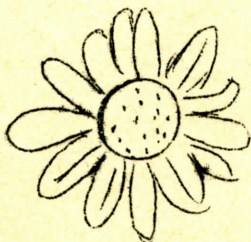
כי-הנה הסתו עבר

הגשם חלף הלך לו :

הנצנים נראו בארץ

עת הזמיר הגיע

וקול החור נשמע בארצנו :

דברי הכפר

מס' 399

כפר הנשיא

14.3.75

ב' בניסן תשל"ה

מחנה? וכן

§ החורף מתקרב לסיומו. פרחי אביב
נפתחו ולהקת חסידות גדולה הופיעה
בשדות הצפון - בנות תיזנהרנה!

§ השבוע יצא כל בית הספר המקומי לטיול ברגל. מבית הקברות הערבי פנו ימינה והלכו לאורך וואדי שחיון אל הירדן. שם אחרי הליכה נעימה בין פריחה ולבלוב אביבי, טעדו ארוחת צהריים והמשיכו בדרכם עד גשר בנות יעקב, משם נסעו באוטובוס עד לאנדרטה במדרון הדרך לבית המס - ושוב הביחה. טיול מוצלח, למרות כוונות השמש שפקדו מספר ילדים.

§ ואילו אנחנו המבוגרים פותחים את עונת*
הטיולים השבוע (מוטב לאחר מלווה!) בטיול
ברגל לשפך הירדן. רעיון גאוני הוא טיול-
שבת, המאפשר גם טיול נעים וגם מנוחת שבת
אחרי הצהריים! בשבועות הקרובים נמשיך
את הסדרה במסלולים קצרים וקלים יותר
המאפשרים השתתפות כל המשפחה.

* פרטים בלוח המודעות.

§ לפני שבוע נזהלה קבלת השבת על ידי משפחת פרלסון, לכבוד יום הולדתו של ניר, בכור בני המצוה של צעירי חרמון.

§ שכונת הצאן הולכת ומתאכלסת, ואנו שוב
זקוקים למפה חדשה של המסק, להדרכת
חברים ואורחים כאחד.

§ בנית השכונה החדשה בפניה הצפון-מזרחית
של המשק הולכת ונגמרת ועדיין איך לה שם.
יש הצעות?

§ ברוך הבא לאבי המגיע בימים אלה לחקופת
הבראה במשק אחרי שהיה ממושכת מדי בבית-
חולים, מיכאל ד' גם כן חזר הביתה בשעה טובה,
ואילו סבתא פיליפס מתקדמת, כביכול, בצעדי
ענק לאחר נחוח בברך, ונהנית מבקורי אורחיה.

ימי נשואין
17/3 רחל וישראל אבידור

דבי ושמואל חצור 21/3

כל מה שרציתם לדעת על יהודה ע' -
(ולא העזתם לשאול?)

זה עתה סיימתי תקופה ארוכה של למעלה מ-3 שנים בשרות צה"ל,
רובה ככולה בלהקת הנח"ל.

לפני כ-4 שנים יצאתי את המשק והדרכתני בגרעין "עורוד" בבית-
שאן. שם הוצאתי את הראש מהביצה. שנה קשה מלאת לבטים, בטולת
כווץ-המלטלות לפה ולשם, הכרות עם גורם הפוך בצורה קיצונית.
נתקלתי בבעיות בסיסיות ומצאתי קושי רב להתמודד אתן. למרות
זאת אני נמצא בקשר עם חניכי לשעבר - קופץ לראות אותם מדי פעם.
מפליא להווכח עד כמה הם קשורים וזוכרים. אז היו בכתה ז'
והיום גדולים בכתה י"א. כותבים לי, שואלים בעצתי, וזה בותן
להרגיש שהמשפט "הכל היה טוב בבית-שאן חוץ מההדרכה והילדים"
אינו מדויק.

בהתלבטויות אישיות קשות נכנסתי לצבא, ובדרך מקרה ממש הגעתי
ללהקת הנח"ל, לעבר תקופה מלאת תוכן ועשירה מאד.

נפלתי לתוך קלחת החזרות של התכנית, שבתשבת כיום לטובה
בתולדות הלהקה - "הפלמחניק". עבודה קשה ביותר, חזרות ארוכות,
לפעמים 18 שעות ביום, שדורשות רכוש מקסימלי ומשמעת תיאטרון
מקצועית קשה.

ההופעות נחלו הצלחה יוצאת מגדר הרגיל, התכנית היתה גם
בעלת תוכן רציני, תוצאה של ישיבות ארוכות עם אנשי פלמ"ח, לשעבר,
דוגמת ירוחם כהן וחיים גורי. היא גם ענתה על דרישות הבדור
הקל - החלק של אגדות הילדים.

התכנית פרטה על מיתרי הנוסטלגיה של חלוצי המדינה, אנשי רוח
ומפקדי צה"ל, והצחיקה את החיילים הפשוטים באגדת "זהבה ושלשת
הדובים" בסגנון הגשש החדור.

עם תום התכנית בשארנו כמה פליטים, והקמנו צוות קטן להופעות
אקוסטיות בקוים הקדמיים, ובהאחזיות בת"ל. כשפרצה המלחמה
היתה הלהקה ללא תכנית משלה, ואנשי ה"פלמחניק" בקראו שוב למלואים.
ההצגה שוחזרה תוך לילה. להקת "כוורת", שלישית "שוקולד מבטה
מסטיק" ועוד כמה חברי להקה לשעבר הצטרפו - והיינו צוות אדיר
שבדחם לתוך אוטובוס צבאי קטן.

כ-35 "מופרעים" ועל כולם אני אחראי - מפקד הלהקה. תקופת
המלחמה היתה, אולי, התקופה המסעירה בחיי: היינו כולנו בתוך
האוטובוס בעולם אחר, פנטסטי, בלתי-מצאותי. מסביב קרבות
ואנחנו כמו הליצנים בסרט של פליגי, בוחלים בפתאומיות באי-שם,
מורידים את הציווד, מופיעים, עושים טוב לאנשים ולעצמנו, ונוסעים
הלאה.

הרגשה של בתוך. נחשול עצום של תרבות בתוך מערבולת מלחמתית.
הופענו שעות ללא הפסק, הגענו עד לשיא של 16 הופעות ביממה אחת.
לא חסכנו במאמצים לתת את המקסימום. בסיבי היינו משתמשים במצבר
של האוטובוס כמקור חשמל, ומופיעים בקוים הקדמיים ביותר בציווד
מלא ומחושמל. עצוב היה להזכר במעוזים על התעלה, בהם הופענו
ב"פלמחניק", ועצוב היה כשבא אלי בחור ובקש, שבשיר את שיר "הרעות".
שיר שחברו הטוב, שגורלו לא ידוע - אהב ביותר.
המשך בעמוד 3.

המשך-כל מה שרצית לדעת על יהודה ע.

שיר "הרעות" היה המבון המלחמה העצובה הזו. "ונזכור את כולם, את יפי הבלורית והטהר" - שהביא אנשים לבכי, ואנחנו היינו רועדים מהתרגשות. אנשים שהחזיקו את עצמם חזק בקרבות, היו בשברים ומכביסים את כולו עמוק ללבם. ההצגה היתה חשובה לכולם. החיילים התפרקו בבכי ובצחוק מכל הרע שעבר עליהם.

לאחר המלחמה טיימתי את תפקידי כמפקד הלהקה. התחלנו בחזרות של התכנית בה תזיתם במשק "ספורה של להקה".

זהו. כיום אני בחוץ. הצטרפתי ללהקת "תמוז" בה במצאים שלום חנוך ואריאל זילבר - אתם אהיה כשנה. לאחר מכן אסע לארה"ב, ללמוד שם באקדמיה למוסיקה 4 שנים רצופות. ואז - אני אחזור לפה למשק. המשק הוא ביתי.

אזור הגליל העליון מלא צעירים צעירים ומוכשרים, שאני אוכל לעבוד אתם בצורה מקצועית ולמשוך אותם לעולם המוסיקה. אני בטוח, שזוכל, אני ועוד כמה אנשים להקים פה בגליל, מחוז תרבות עצמאית, שלא יפול בערכו מתל-אביב הגדולה.

ולסיום, תודה לכל חברי המשק, ובמיוחד לכובסות הנאמנות ולפנינה ליפשיץ.

י ה ו ד ה

* * * * *

עניני קליטה

פניה להתקבל למועמדות

משפחת מגן - הבעל, מיכאל, בן 30, יוצא אנגליה. האישה, חניה, בת 27, עולה מרוסיה - והחינוך הצבר, עמיתי, בן 10 חודשים.

מייק היה בתנועה הבונים באנגליה ועלה ארצה כחבר גרעין ו' והלך לקיבוץ בית העמק. כאשר עזבו רוב חבריו, עזב גם הוא וחזר לאנגליה ללמוד. עם חום לימודיו הוא חזר ארצה ועובד מאז בחברת צנורות וגר בכרמיאל.

חניה עלתה ארצה לפני ארבע שנים ולמדה עברית באולפן גל-עד. היתה במשך שנה סטודנטית לאמנות, ומעוניינת לסיים את למודיה בנושא וללמוד. היא מוכנה לעבוד בכל שטח החינוך ומבינה שהקיבוץ לא מבטיח לה המשך בלימודים.

למשפחת מגן יש מספר חברים ומכרים בכפר הנשיא והם רוצים לעבור אלינו מטעמים תרבותיים וחברתיים.

ועדת הקליטה.

* * * * *

במה אנחנו עוסקים בחצור

מאמר זה אינו נכתב כדי להטיף מוסר או אפילו בכדי לצאת בקריאה להצטרפות המונית לפעולה - פשוט נענתי לפניית המערכת למסור מידע על פעולת חברינו בעיירה.

בדאי ידוע לחברים שכל העניין התחיל באוגוסט 1973. עם ביקורם של יעקב מימון וחיים דואק, ז"ל במשק. מר מימון מקדיש מזמנו, זה שנים רבות מאד, ליצירת קשר חי בין הישוב הותיק והחדש ונפגש עם חיים ז"ל בנושא אנשי חצור. כאשר חיים מילא את תפקיד האחראי על חינוך מבוגרים בצפון הארץ, מטעם משרד החינוך.

זכורה לי הפגישה הראשונה בחדר ויצמן. לחברים היו הרבה הסתייגויות מהרעיונות של השניים. לא רצינו לגשת לפעולה שתוכל להתפרש כ"צדקה" בעיני אנשי העיירה וזה באופן מיוחד לאור היחסים המיוחדים שלנו עם מספר רב של מפרנסי המקום.

בנוסף, המדינה עמדה לפני בחירות לכנסת וחשבנו שלא ברוך להתחיל לפעול במועד זה כאשר בודאי בתקבל כעסקנים פוליטיים שמתגייסים ערב הבחירות ושאחריהן בשכח מכל העניין. על נקודה זו התווכחו הרבה ודווקא חיים, הוא שלחץ עלינו להתחיל מיד ולהראות בהמשך הפעולות, שלא אנשי פוליטיקה אנחנו. וטוב שיצא כך. רק כמה שבועות אחרי הביקורים הראשונים פרצה המלחמה ועל-אף הביתוק הזמני, רוב החברים מצאו שיכלו לשמור על הקשר שבוצר וכאשר רק ניתן, היו מבקרים, שואלים לשלומן של המשפחות.

כך היתה ההתחלה. כל שבוע 5-8 חברים היו יוצאים כל אחד לבית שונה וכל אחד פעל לפי המציאות באותו בית - מי ללימוד עברית לאם ברוכת ילדים, שבכל ימיה בארץ לא הספיקה ללמוד קרוא וכתוב. מי לעזרת הילדים המתבגרים בהכנת עבודת בית. ומי במשחקים עם הקטנים בזמן שאמם למדה. לא פעם, עיקר הביקור היה שיחה על כוס תה עם בנה, וזה בגלל עליפות האם, מצב הילדים או סתם ככה.

היתה תחלופה מסויימת בחברים אבל גרעין ההאשונים ממשיך לצאת, פחות או יותר בקביעות. כל חודשים מתווספים אולפניסטים או מתנדבים. הכוכב ביניהם היה, בלי ספק, עקיבא מקבוצת שנת שרות. הוא היה יוצא 3-4 פעמים בשבוע והיה לדמות מוכרת בחיבור העיירה. בעקבות בסיונו בחצור, ירד עכשיו לעבוד בירוחם.

עם כניסתו של יצחק ששון מאילת השחר לתפקיד מרכז פעולות ההתנדבות בעיירות פיתוח, מטעם התנועות השונות, חל מפנה בכיוון הפעולה והוצע למספר חברים לעבור לעבודה עם קבוצות וחוגים במסגרת המרכז הקהילתי.

כיום, אחרי כ-18 חודש בסיוון, נשארים בפעולה כ-15 חברים. 5-6 מבקרים אצל משפחות בבתיהם. 5 מרכזים חוגים לאנגלית, טניס, מחול, וקרמיקה. ויש בסיוון לקיים חוג לדומה יוצרת. בנוסף 5 חברים יושבים בסיפריה הלימודית (מעין חדר עיון) ועוזרים לילדים הנאים לעשות שעוריהם שם. פעולה זו נתקלת בבעיות מאחר וארגון העניין לא נעשה כראוי ובמקום ילדי תיכון, מגיעים לרוב ילדים מכיתות יסוד וגם הם לא בקביעות. אנחנו מקווים שהדבר יסודר. המשך בעמוד 5.

המשך-במה אנחנו עוסקים בחצור

קיימת במרכז משחקיה לילדים ובקרב יתקיים קורס למדריכים שיעזרו להורים ויזריכום בשימוש הנכון במשחקים הלימודיים. יש תקווה שגם כאן נוכל לעזור.

מפעם לפעם, האחראים מכל מטקי דרום החולה בפגשים עם המזכירים ועם יצחק ששון ומשותתים על צורת הפעולה ועל תכנית לעתיד. רצון קיים, וגם אמצעים יש - אבל חסרים כוחות מקומיים מחצור עצמה, כדי לאפשר עזרת יתר מצדנו. אולי במקודה זו תהיה התרומה העיקרית של המשקים. עידוד הצעירים שגדלו כאן בגליל, שניתם הוא, ושברצונם לשפר ולבנות. אם להם - ויש מספר מכובד מהם - תהיה הרגשה שלעת צורך הם יכולים לפנות למטקים לעזרה, ויותר מזה, אם הם ימצאו בניבנו חוג צעירים בגילם, שאיתם תהיה החלפת דעות, מידע וטתם פגישות - כל זה יעודד אותם במאמצייהם לשפר את תנאי המקום ופני החברה בחצור הגלילית.

מהשיחות עם החברים, ומתוך בסיובי האישי, ברור שהפעולה רחוקה מלהיות חד-צדדית. אנחנו תורמים לא מעט, אבל באותו הזמן גם לומדים הרבה ובפקחו עינינו למינהגים יפים ולצורת חיים שבהם הרבה מהשכנות הטובה, בית פתוח ומינהגי חגים חמים ועממיים.

נ.ב. עוד תכנית בדרך - היא מציאת חובכות ז"א חברות היכולות להשתחרר פעם-פעמיים בשבוע במשך הבוקר לשעתיים. בזמן הזה, ישבו בגנים ויעבדו עם ילדים (כל אחד לחוד ל- $\frac{1}{2}$ שעה בערך), העומדים לפני כביסה לבית הספר. הכוונה היא לעזור לילד בבגדיו מסויימים שבהם המידע שלו מוגבל ובכלל להרחיב את אופקיו.

ר י נ ה כ.

מזווית ראייתו של חבר פשוט

הייתי בשבוע שעבר בישיבה הפתוחה של וועדת המשק, וכפי שאמר אזרח מאד לא פשוט ברומא העתיקה: "באתי, ראיתי, והסתלקתי באמצע".

פשוט לא יכולתי לראות כל תועלת בפרוצדורה שבה כל מגישי ההצעות לחקציבי השקעות טענו כלפי שמואל מדוע הם אינם יכולים בשום פנים להסתדר עם החקציב שקוצץ, ושמואל שיטב ממול ענה מה שענה, ומה שהוא ענה היה מאד לא מספק.

נורא רציתל שיקרה אחד משני הדברים - או שכל אחד מבעלי הדברים יאמר: בעצם החקציב שנותר לי הוא די והותר לגבי, ואני יכול עוד להוריד 1000 ל"א או אפילו 10,000 ל"א בשביל הענף השכן, או בשביל בחי הילדים, או בשביל ציוד לחדר האוכל.

או ששמואל פשוט יקשיב לכל אחד ויאמר: נכון, מה שהקצבנו לך אינו מספיק, אני מצטער על הטעות שנפלה, ומוסיף לך עוד 17,543 ל"א - ואז איזי היה רושם אח כל החוספות, מפזם איזו מנגינה קצרה ואומר בסוף: "חוספת של 17,487,395 ל"א" "זה הכל?" עונה לו שמואל, בהחלט ישיבה מוצלחת".

כל זמן שהחזקתי מעמד בישיבה חשבתי שאני עדה לאיזו סצינה משפחתית שבה האשה אומרת לבעל: למה אתה לא מרוויח יותר כסף, תראה אני מוכרחה לקנות תנור חדש, וילדים אני צריכה לקנות רהיטים חדשים, ובכלל הריהוט בסאלון שלנו כבר נורא ישן וצריך להחליף אותו וכו' וכו'. והבעל עונה לה תוך כדי קריאה בעתון: אז למה את לא

המשך בעמוד ...

המשך "מזווית ראייתו"....

חוסכת ממקור אחר?

ועכשיו ברצינות.

נדמה לי שלעולם לא ידביקו המקורות את השימושים. תמיד, תמיד יהיו צרכים רבים יותר מאשר כסף לממן אותם - בשנה כמו תשל"ה על אחת כמה וכמה. הדרך הטובה ביותר להשלים עם כל זה היא לקבל שוועדת המשק עומדת מעל לכל האינטרסים של הענפים השונים במשק, ושם יש צורך בקיצוב התקציבים הוועדה בוודאי עושה זאת ללא משוא פנים.

יחד עם זאת, בעתיד, אני חושבת שכדאי להזמין את מציעי ההצעות בפני הוועדה לפני שמרכיבים הצעה סופית כדי שתהיה לחברים הרגשה שאמנם יש להם אוזן קשבת ושמה שהם אומרים יכול עוד לקבוע משהו. וצריכה גם להיות דרך לשבת עם מציעי ההצעות ולנסות לעבד יחד אתם דרך ל"הסתדר" עם השקעה קטנה יותר.

בושה וחרפה

השבוע ביום ראשון בערב אכלנו ארוחת ערב בחדר האוכל כאשר כל צוות העובדים היה מורכב מאולפניסטים חדשים וטריים. לא אחרא את כל הבלגן ששרר באותו ערב, זה מובן בתנאים אלה, וגם לא עיקר הדברים שיש לי לאמר. מה שחשוב לציין רק שבשעה 7.45 בערך כאשר שני הבחורים ליד מכונת שטיפת הכלים אבדו כבר את כל השליטה על המרחש הם צעקו מן החלון וקראו לשאר האולפניסטים לבוא לעזור להם.

באותו הרגע התביישתי נורא. עד כה הייתי גאה על כך שבחדר האוכל שלנו עובדים חברים וגם זמניים, והנה הגענו לאן שהגענו.

אני מודיעה פה, מעל דפי דברי הכפר, שאני מתנדבת לעבוד ערב בחדר האוכל פעם בשלושה חודשים (לפי הערכתי - אם כל חבר ימסור תורנות כזאת, אפשר יהיה להסתדר יפה מאד בפעם בשלושה חודשים, נוסף לתורנות יום ששי בערב).

חמר וולפין.

חדשות בחוג לצילום

הוחלט לאחרונה בחוג להתחיל לנהל את החוג כצורה חדשה. אחד הצלמים יקבל יום עבודה בשבוע כדי לעסוק במעבדה, ויפתח וידפיס את הסרטים והתמונות של חברים במחיר מינימלי. הדות והמחירים עולים כל כמה שבועות, קשה לנקוב במחיר מדויק אבל הכוונה היא לכסות את ההוצאות בלבד. הצלם שמתחיל את השיטה החדשה הוא דב קולט, וחברים מתקשים למסור לו את הסרטים. הסרטים יפותחו ויוחזרו לחברים תוך שבועיים.

פ י ל

(7)

כפר הנשיא
ליל שבת 21.3.75

להקת כפר בלום

לפני כחודש היה לי העונג לשמוע קבוצת נגנים, מוכשרים למדי, ודי מפתיעים בסגנון שהציגו.

היה שם ראובן קרידן, הבוגר שבחבורה, שהוא נגן סקסופון. ראובן גם מורה למוסיקה במשקן ובאיזור, ומובן שהוא גם היועץ והמדריך המוסיקלי של הלהקה. עיסוקו במוסיקה מגיל 15 בנגינה בבאריס ובתי קפה ודאי נותן אופי מיוחד לקטעי המוסיקה אותם משמיעה הלהקה.

בנו דוד הוא המתופף. הרמה אותה הוא מציג בנגינתו אפשר לזקוף לטובת אביו שהמריץ אותו במשך השנים ואף פתח לפניו אופקים רבים בנושא המוסיקה. כדאי לציין שדוד למד כל השנים בכוחות עצמו ורק השנה החל ללמוד חיפוף בקריאת תווים, וגם שם הוא עושה חייל.

האדם הממריץ והמנחה למעשה של הלהקה הוא ללא ספק אהרונזי בנארי, נגן גיטרה סולו. לנגינה בגיטרה הגיע בעצם רק במקרה. בצעירותו נגן על תופים ועסק בכך כמה שנים, אך הנגינה בגיטרה קיסמה לו יותר ולימד עצמו נגינה בגיטרה. הוא אף ניסה כוחו בהלחנת שירים. חלק ניכר מהתוכנית מורכב משירים אותם הלחין ועיבד.

עד כאן "תוצרת בית". מנגן איתם נגן צעיר ומוכשר, אופיר שור, צאצא למשפחה מוסיקאית מוכשרים שביניהם ניתן להזכיר את השם יקותיאל שור, המלחין העברי הידוע. אופיר הגיע לכפר בלום במסגרת הכיתה האמקאית ושוהה בקבוץ לתקופה של שנה.

אפילו מיפאן יש נציג בלהקה: יושיטו אוקיגארי - נגן גיטרה-בס בלהקה. הוא שוהה בכפר בלום כאורח עובד, ואהרונזי בנארי שניחן בחוש מיוחד לגילוי נגנים "צד" אותו עם בואו, והוא צורף ללהקה. יושיטו אף עוסק בקרטה וחוגר הגורה שחורה.

לסיכום, מובטח לנו ערב מוסיקלי מהנה, המציג סגנון חדש עם ישן, מקורי עם מוכר.

וכאן בקשה; מכיוון שהלהקה צריכה להשתמש בפסנתר, ניאלץ לקיים את הופעתה במועדון החברים. אי לכך, אנו מבקשים מבני חברת הילדים, ובכלל זה את הצעירים ברוחם ובגופם, לשבת על הארץ ב"צפיפות" המקסימלית. זאת על מנת לאפשר לכל מי שירצה לשמוע מוסיקה ערבה זו הזדמנות לעשות כך.

כאמור, בעוד שבוע בליל שבת ה-21 במרס. בואו ותהנו.

י ר ו ן

דו"ח ישיבות ועדת החברה פברואר מרץ 1975

חברי הועדה: אריה ור., שוש נ.צ., שוש אפשטיין., מופטי, דליה, צביה, ג' יסרן, לוי.

1. דוודי מייט (בהסתתפות אלן ור.)

אלן פירט את בעיות המשך התקבת דוודי מייט חשמליים. הוא ציין שבהתאם לתכנית האב, אין להכביט עומס נוסף, כגון דוודי חשמל, באזורים, בהם מגיעים דוודי מייט חשמליים לפי תור הוותק במשך השנים הבאות. בדיון שבערך הועלתה הצעה, שכבר נבדקה, של התקבת דוודי מייט הפועלים על גז. מתברר שמחירם של דוודים אלה, כולל אינסטלציה, דומה למחירם של דוודים חשמליים ומחיר הגז פחות ממחיר החשמל. זאת ועוד - אפשר לבצל את אינסטלצית הגז למטרות אחרות בעתיד כגון: חום, בשול, וכו' במקום פלטות ותנורים חשמליים הצורכים חשמל רב ויקר. כל זה במגמה להוריד את העומס מרשת החשמל במשק ויחד עם זה לספק לחברים את צרכיהם.

לאחר דיון, הוחלט להוריד מהסכום שהוקצב, לפי תכנית ההשקעות השנה, ולהתקין שני דוודי גז בשכונת דחק, והכסף הנוסף להשקיע במקרים. התקבת דוודים אלה, תשמש כעין בסיון בדרך להחלפת כל דוודי הבפט הוותקים.

2. עקרונות חלוקת מקררים

הועדה דבה וקבעה את העקרונות כדלהלן:-

- (א) באופן יסודי, המקררים יוחלפו לפי וותק.
- (ב) ראשוניים להחלפה, הם בעלי מקררי סביר ובעלי מקררים (תוצרת חוץ) אשר מקרריהם אינם תקינים.
- (ג) רווקים יקבלו את המקררים הגדולים לפי וותק כאשר כל המשפחות תבואנה על סיפוקן.
- (ד) כאשר למקררים, תוצרת חוץ, יש להחליפם לפי וותק, לאחר שכל הסיבירים יוחלפו.

לשנת הכספים תשל"ה יגיעו למשק מספר מוגבל למדי של מקררים מטיפוס "אמקור 6" ויחולקו לפי העקרונות הנ"ל. רשימה מפורטת תפורסם לפני חלוקת המקררים.

3. ערעורה של מיכל המאירי על מקומה בתור בסיעות לחוץ לארץ

מיכל המאירי נסעה לחו"ל לפני 17 שנה. וכפי שהדבר היה נהוג אז, היא נסעה לבדה. מאז נסע מוסי לבסיעות מיוחדות, ועל-כן קבעה ועדת החברה בעבר, את מקומה של משפחת המאירי לפי המועד האחרון של נסיעתו של מוסי.

מיכל טענה בפני הועדה שהנוהג כיום הוא שונה, ולכן היא מבקשת לקבוע את מקומם בתור על-פי תאריך נסיעתה האחרונה לחו"ל. הועדה החליטה לקבל את ערעורה של מיכל.

4. תור נסיעות לחו"ל

לוי, האחראי לתיק נסיעות חו"ל, מטעם ועדת החברה, יפרסם בקרוב את הרשימה המעודכנת של התור לבסיעות לחוץ לארץ.

דו"ח ישיבת המזכירות 7.3.75

נוכחו: יעל, ברוך, טומי, מאיר, רימונד, שמואל, אריה ו. אריה נ.

- (1) תקנון דמי עזיבה של האחד.
מכיון שבמרכז האחרון לא הגיעו להחלטה בנידון, נשארה לנו שהות עד המרכז הבא להביא את הנושא לאסיפה.
- (2) פיל הביא הצעת חוג הצילום לגבי העבודות לחברים לאישור המזכירות. ההצעות התקבלו ויפורסמו על-ידי חוג הצילום כ"דברי הכפר".
- (3) נסיעות חירום של המרפאה.
חברי המזכירות רואים בחומרה סרוב לבקשות האחיות להסעות לבי"ח במקרי חירום ורואים לנכון לפרסם, שיש להתיחס לבקשות החובשות כאל הוראה שאין לערער עליה ומבצאים בדחיפות.
- (4) המזכירות החליטה למנות חבר כאחראי לכל הנושא של טיפול בקשר להקמת איזור החעשיה המוצע בראש פינה.
- (5) רישיונות נהיגה.
הוחלט על סכום של 15,000 ל"י מהחקציב של הוצאות מיוחדות ולחלקו בין ועדת החברה וועדת הכנים.
- (6) מועמדות.
התקבלה פניה ממשפחת מגן מכרמיאל למועמדות. המזכירות ממליצה לקבלה. הבקשה תובא לאסיפה.
- (7) נסיעות מיוחדות של מטי ושל ג'ין פ.
החברות חבאנה את בקשותיהן ישר לאסיפה.

1. מטבח ילדים: חנה פרנקלין תחליף את רותי מ.
2. שמעון פנקס: עם חזרתו מחו"ל הוחלט על חזרתו לענף המקורי שלו - החולה.
3. צוות לחדר האוכל: התקיים דיון בהשתתפותו של אריק א. על תקן הצוות לחדר האוכל. סוכם שהצוות מונה 12 עובדים יומיים מלבד ימי שישי, כהם דרושים 14 עובדים. מתוך הצוות יהיו 4 חברים כדלקמן:
2 קבועים (עד לשנה)
1 קבוע (עד 3 חודשים)
1 בחורנות שבועית מן הענפים.
4. נורברט כהן: הוחלט שנורברט יצטרף למפעל הבונים ויעזור למחסנאי; יחד עם זאח נורברט יבצע את כל העבודות הדרושות לספול והדקה של האשפה, לפי הנחייתו של נחמן.
5. רכוז תרבות: הוחלט שמרכזת ועדת התרבות תקבל יום לשבוע לעסוק בענייני תרבות.
6. סנדלריה וחנות נעליים: לאחר תקופת נסיון של רות נאי בעבודה עם הסנדלר, הוחלט שרות תמשיך ללמוד את מקצוע הסנדלרות וכן תקבל לידיה את האחראיית לחנות הנעלים מידי עליזה נ. (רות מבקשת מאת החברים הזקוקים לתקוני נעלים לסמן את הנעלים בשמם לפני שהם יביאו אותם לסנדלריה).
7. מועדון: מינה ס. תיהיה אחראית לנקיון וסידור יומיומי של המועדון בעזרת סידור העבודה. מחפשים סידור נאות להגשת הקפה בערבים.
8. אילנה רוז: תשובץ בעבודה נחמן הילדים ובפעוטון נרקיס.

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय

+ Winter is drawing to a close. The spring flowers are opening, and a large flock of storks has arrived in our fields in the north. Watch out, girls!

+ This week the entire junior school went out on a tiyul (ramble). From the Arab cemetery, they turned right, and walked along Wadi Shachyun to the Jordan. After a pleasant walk through the spring flowers and budding leaves, they enjoyed a picnic lunch, and continued on foot to the Bridge of the Daughters of Jacob. From there a bus took them to see the 6-Day War Memorial on the way up to Kuneitra, and then back home. A very enjoyable day, even for those who caught a bit too much of the sun.

+ The Tiyul-Shabbat Season for the general public is opening officially this week (better late than never!) with a fairly difficult five-hour ramble to Shefech Hayarden. Tiyul-Shabbat kills two birds with one stone, giving us a chance to get out into the open air and see a bit of the countryside, and still allowing us to get home in time for a shabbas afternoon schluff. In the coming weeks we intend to have shorter, easier tiyulim, suitable for all ages. Keep in touch with Johnnie Frank for details.

+ Last week's kabbalat-shabbat was conducted by the Pearlson family, to mark Nir's birthday. Nir is the eldest of the Hermon children who are barmitzvah this year.

+ The new houses near the road (shechunat hatzon) are rapidly being populated, and it looks as

17/3 Rachel & Yisrael Avidor

21/3 Debbie & Shmuel Hatzor

though we are in dire need of a new map of the meshek, so that chaverim and visitors will be able to find their way around.

+ The newest houses near Bet Blond are nearly finished, but we still have no name for them. Any suggestions?

+ Welcome home to Avi, who is coming home to recuperate after a very long stay in hospital. Michael D. is also home and gathering strength. Mrs Phillips is improving by leaps and bounds, (so to speak) after an operation on her knee. She says she has so many visitors, she has no time to be bored!

+ Congratulations to Adam, who was elected to the Council of the Teachers' Federation, as representative of the kibbutz movement.

+ Tonight - a welcome home evening for Libby and Len Weintraub, back after three years in Africa. They have already slipped into the local landscape so well, you wouldn't know they had been away.

@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@

M A Z A L T O V

@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@

17/3 Zami Ben-Zvi
Leora Edelstein

18/3 Rotem Pearlson

19/3 Shoshana Sharki

20/3 Avi Ben-Avi

21/3 Selma Davis
Gusti Rifkind

22/3 Daniella Lopow

23/3 Mina Sela

There's no end to the stories!

The neighbour's auntie had to lie flat, . someone else's friend's grandfather has special baths, another acquaintance of a friend's friend does special exercises, and someone knows someone who is in traction. "Of course, you'll have to have one of those belts - you know, like those corsets our grandmothers used to wear!"

And those who didn't have a story to tell me, still had something to say: "What, you? How does a thing like that happen to you?"

And believe me that was the biggest shock of all. Even the pain and the frustration of not being able to do anything for myself. Until then, I had laboured under the illusion that a "back" was something that happened to somebody else; it might even happen to my best friends. But to me?

Then there were the letters. First from my two dear brothers. One warns me on no account to agree to an operation or to traction. Just to continue walking - even doubled up! There is a special chair, he's going to send me one!

The other brother has personal experience. The Alexander Method. That is something very special, I myself am not quite sure what, but he swears by it. He is already making arrangements for me to have treatment.

And my mother-in-law. Poor thing! She had to lie for a month on a door! Unhinged, of course. The door, I mean, not my mother-in-law.

My young pupils visited my sickbed every day without fail, bringing me news of the doings of the class in my absence. They learnt a lot of physiology, just ask them all about vertebrae!

In other words, I wasn't short of advice. But bad luck like that I would only wish on my greatest enemies.

Thanks to everyone who came and encouraged me to get better, and keep well, everybody!

+ + + + + + + + + + + + + + + +

DEAR PARENTS,

WE HOPE YOU ENJOY PARENTS' PAGE. HOW WOULD YOU LIKE TO CONTRIBUTE AN ARTICLE OR A FUNNY STORY? EVERYTHING WELCOME. GET IN TOUCH WITH SHULAMIT.

I've got a whole new set offriends!

A whole new set of friends, you ask! At my age? Well, it's because of the back - my back, that is to say.

I hadn't imagined how many of them there were. But they began to appear one by one, like mushrooms after the rain, as soon as the news got around that another schlemazzel had joined them.

But first, I want to scotch a rumour that has been going around the meshek. It is not true that Eddie had to scrape me off the pottery wheel. What did happen was that he and another few brave lads carried me from the studio to my room, stuck in the position of a praying madonna!

And then the procession started....

First Nachman. 5½ months experience. "I lay in my room for a whole month, then after the X-ray, they put me on my back in the Cheder Cholim for another two months. Then they put me in a plaster cast." Very encouraging!

Then Ivan - the expert. "Just what happened to me. It's not a slipped disc, it's a muscular spasm. It'll be O.K. in a week. You just have to lie still for a while, it'll be O.K."

Solly (Raymond S.) came to visit. He laughed. He just laughed. The mamzer!

Yuppi had a back too. Michal told me that lifting . and washing him was a bit more difficult than dealing with me. He also had to lie down. And he got a plaster cast.

Shmuel - another case. They operated on him in Poriya Hospital. They operated on him in Haifa too. 100% success! Just a shame that now he'd broken his knee.

Here comes Inge. Very embarrassing for me - I'd left a whole class in the lurch, and she had to worry about my replacement. She searches for some words of comfort: "I finished my career as a kindergarten teacher because of my back, too! Don't you remember?" (Don't I just remember, I had to take over from her because of her back.) But today, in her capacity of headmistress, she arouses my suspicion. What does she mean, "I finished my career....?" I know that they are looking for teachers. Maybe she has ulterior motives?

Doris, my faithful companion. Two operations. A bone graft, and a plaster cast. And the final result still unknown.

Moshe. "Don't take any notice! Lie on the floor. If you lie on the floor it will all be O.K."

Reuven G. had to crawl up the stairs of Kupat Cholim on all fours! They thought he was a social case, and everyone cleared a path for him.

But Uri? A great healthy lad like him? Him as well? He just looks at me and smiles. At least I'm in good company!